

L'avi superheroi

Cridava l'atenció els seus colors; les línies que esbossaven una figura antropomorfa eren discretes, insegures, però en canvi els colors eren ben vius i llampants, especialment els del damunt del que semblava el pit de la figura, vermells i grocs, amb una gran lletra "S" majúscula al damunt. Al costat de la figura, que sembla estar volant, unes lletres tremoloses mostraven al destinatari del dibuix, la intenció del mateix: *"pel meu avi, el meu superheroi"*.

En Mateu l'havia penjat a la paret de l'habitació de l'hospital i, des del llit, el contemplava amb un somriure.

Al matí la seva filla li havia portat el dibuix que havia fet per ell, especialment, el seu nét petit, l'Eloi. Aquest vailet el portava de cap...!, al vespre, mentre intentava atrapar el son, no feia més que pensar i rumiar com es sentiria el nen sense ell a casa, ara que estava hospitalitzat; que si es portaria bé anant pel carrer ara que anava agafat de la ma d'una cangur en lloc de la seva, que si es conformaria a l'hora d'anar a dormir, sense els contes que li explicava l'avi, etc.

Les nits es feien difícils amb les visites d'aquests pensaments i tristes, molt tristes, davant la idea de no tornar-lo a veure, de no tornar-lo a abraçar. I tots aquests pensaments els vivia en el més profund secret, en el més immens silenci de la nit, de la seva nit.

No es tractava del dolor que semblava, havien aconseguit calmar-li les metgesses amb els opiàcs i l'ajut dels rescats, no era això ara...Es tractava d'un altre tipus de dolor, més profund, més cap endins, que naixia al fons dels seu cor, en la seva ànima, era el dolor d'haver-los de deixar, de separar-se dels que tant estimava, dels que tant l'estimaven, el dolor d'haver de separar-se per sempre més del petit Eloi i de la seva mare, la seva estimada filla. I és que amb el seu nét, en Mateu revivia la seva etapa de pare tendre i primerenc, quan jugava amb la seva nena, quan la portava a l'escola, quan li explicava els contes que intentava canviar per no avorrir-se i la filleta, ben petita, li feia repetir amb total exactitud.

I aquesta por l'envaïa i l'entristia. I aleshores, quan ell es donava compte que això passava, llavors, només llavors, es posava la seva ma esquerra al pit, i escoltava la seva respiració, escoltava el so del seu cor, el so de la vida, i llavors es deia que sí, que tenia por de morir però que al mateix temps, es sentia agraït per tanta estimació i tanta vida. Llavors escoltant el batec del cor i com el seu pit pujava i baixava amb la seva respiració, aconseguia asserenar-se i deixar-se atrapar per la son, en aquella habitació d'hospital.

Un altre dia acabava.

Un altre dia, la vida.